

РЕШЕНИЕ

№ 6214

гр. София, 23.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 09.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Милева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11257** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 203 от АПК във връзка с чл. 1 и чл. 4 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба на "УНИСЪРФЕЙС" ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет.4, представлявано от управителя И. П. У., подадена чрез адв. И. Я., срещу Национална агенция по приходите [населено място]. С исковата молба са предявени претенции за осъждане на ответната страна да заплати на ищеца имуществени вреди в размер на 23 000 лева, лихва за забава за периода 08.06.2017 г. – 04.07.2022 г. в размер на 11 788,44 лева, както и законната лихва върху сумата от 23 000 лева от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата, претърпени от него в резултат на частично отменен с Решение №1337/18.08.2017 г. на директора на дирекция "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП административен акт - Ревизионен акт № Р-22002216005452-091-001/06.06.2017 г., с който на дружеството са били установени задължения за ДДС, в резултат на отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 678 677,01 лева, както и са определени допълнителни задължения по ЗКПО за периода 2010-2014 година.

В исковата молба се излагат твърдения, че са изпълнени условията на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за уважаване на иска, а именно: - незаконосъобразен административен акт, който е отменен по административен ред от горестоящия орган - директор на Д "ОДОП" - С., вреда от този акт, представляваща платено адвокатско възнаграждение

във връзка с оспорването му, причинна връзка между вредоносния резултат и незаконосъобразния административен акт.

В съдебно заседание ищецът, редовно призван, се представлява от адв. Я., който поддържа исковата молба и претендира разноски по делото. Излага подробни съображения във връзка с основателността на предявения иск.

Ответникът - Национална агенция за приходите - С., чрез процесуалния си представител ст. юриск. С. Е., в представен писмен отговор и в с.з. оспорва иска по основание и размер. Излага съображения в насока, че РА не е изцяло отменен, а частично и поради това не следва да се присъжда обезщетение. На следващо място се твърди, че липсват доказателства за реалното плащане на договорената сума. Релевират се и доводи за изтекла погасителна давност. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и по настоящото дело. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя подробни писмени бележки.

Представителят на СГП излага становище за основателност на исковата претенция.

Административен съд София – град, като съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото безспорно се установява, че по отношение на ищеца е издаден ревизионен акт /РА/ № Р-22002216005452-091-001/06.06.2017 г., с който са определени данъчни задължения.

С Решение № 1337/18.08.2017 г. директорът на дирекция „ОДОР“С. този РА е отменен частично.

Представен е договор за предоставяне на правни услуги от 08.06.2017 г. сключен между ищеца и адв. И. И. Я., с посочване в същия, че уговореното възнаграждение в размер на 23 000 лева следва да се заплати по банковата сметка на адв. Я., изрично посочена и в договора.

По делото е представена цялата административна преписка по издадения РА и от доказателствата в нея се установява, че адв. Я. е осъществил възложената му дейност, чрез подаване на молба по чл.25 от ДОПК до Директора на ТД на НАП С. от дата 12.05.2017 г. На 26.05.2017 г. е подадено Възражение срещу РД, отново подадено от дружеството, но с посочен адрес на адв. Я..

На 14.06.2017 г. е подадена жалба от дружеството срещу РА, която е подписана от двамата представляващи и управляващи към него момент дружеството, а именно Ю. К. Я. и Ж. А. Я.. В жалбата е посочен адрес за кореспонденция и имейл на адв. Я..

В с.з. с оглед разпределението на доказателствената тежест и указанията дадени от съда, адв. Я. е представил извлечение от банковата си сметка за периода 01.01.2023 г. - 02.10.2023 г. и платежно нареждане от 04.10.2023 г. за сумата от 10 000 лева с наредител „УНИСЪРФЕЙС“ ЕООД.

При тази фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Искът е процесуално допустим, твърдят се имуществени вреди от частично отменен ревизионен акт, издаден от орган, принадлежащ към структурата на ответника. Спазена е разпоредбата на чл.205 от АПК, съгласно която искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен РА са причинени вредите - Националната агенция за приходите по силата на чл.2, ал.2 от ЗНАП е юридическото лице на бюджетна издръжка.

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или

бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорност за дейност на приходната администрация, предвидена в чл.1, ал.1 от ЗОДОВ и чл.17, ал.6 ДОПК, следва да са налице трите елемента от правопораждащия фактически състав: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между тях. Отговорността е безвиновна - съгласно чл.4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

С аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл.4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

По отношение на първата предпоставка на сложния фактически състав на чл.1, ал.1 ЗОДОВ съдът намира, че същата е осъществена - налице е административен акт - РА, който в по-голямата си част е отменен като незаконосъобразен.

Съдът обаче намира, че не са осъществени нито една от останалите предпоставки на чл. 1, ал.1 ЗОДОВ.

Не се доказва наличието на претърпяна имуществена вреда от ищеца. В случая се претендират претърпени вреди – сторени разноски за адвокатско възнаграждение в производството по административно обжалване на РА пред по-горестоящия орган, който със своето решение го е отменил частично. За да се приеме за установено, че действително са направени такива, ищецът, чиято е доказателствената тежест и която му бе указана, следва при условията на пълно и главно доказване, да установи този факт. При пълното доказване следва да се създаде сигурно убеждение относно това, че твърденият факт се е случил в обективната действителност и съответно – да са изключени всякакво съмнение и вероятност, че не се е случил.

В процесния случай съдът намира, че от страна на ищеца не са представени в достатъчна степен убедителни доказателства, от които да може да се направи извод в тази насока.

В подкрепа на твърденията си за направата на твърдените разходи ищецът е представил обсъдения по-горе договор от 08.06.2017 г. за предоставяне на правни услуги. Видно от този договор, изрично е посочено, че възнаграждението в размер на 23 000 лева ще бъде заплатено по банковата сметка на адв. Я., посочена в самия договор. Към договора липсва платежно нареждане за изплатената сума, издадена фактура или какъвто и друг документ, удостоверяващ, че към датата на сключване на договора 08.06.2017 г. тази сума е изплатена. Пред настоящият съдебен състав е представено извлечение от разплащателната сметка на адвокат И. Я. за периода от 01.01.2023 г. до 02.10.2023 г. В същото с дата 02.05.2023 г. е посочено, че на каса в брой е внесена сумата от 13 000 лева от „УНИСЪРФЕЙС“ ЕООД по договор от 2017 година, като на същата дата, сумата е изтеглена от адв. Я.. От дата 04.10.2023 г. е представено платежно нареждане за сумата от 10 000 лева, заплатена от ищеца на адв.

Я. по посочения по-горе договор за правна помощ от 2017 г. Т.е. съдът приема, че евентуално договореното през 2017 г. адвокатско възнаграждение от 23 000 лева е заплатено на два пъти едва преди образуването на настоящото производство, в едната си част – 13 000 лева, а другата сума от 10 000 лева е заплатена след образуване на производството.

Ето защо съдът счита, че дори да се приеме, съгласно приложения Договор за правна защита и съдействие и видно от подадените жалби срещу РД и РА, че адв. Я. е оказал такава пред административния орган, то не са налице доказателства за плащането ѝ към него момент, следователно не може да се направи извод, че са налице разходи в тежест на ищеца на твърдяното основание, които да подлежат на възстановяване.

На обезщетение подлежат действително настъпилите вреди, които са в пряка и причинна връзка с отменения незаконосъобразен акт и са пряка и непосредствена последица от него. Следва да е налице намаляване на имуществото на ищеца, обаче което следва да бъде безспорно доказано, което в настоящият процес не беше сторено от оспорващия.

Предвид изложеното съдът намира, че така предявения иск за заплащане на сумата от 34 788,44 лв. е изцяло неоснователен и недоказан.

Относно твърденията на ответника за изтекла погасителна давност, съдът ги намира за неоснователни. Съгл. ТР №3 от 22.04.2005 г. на ВКС, т.4 „ При незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове, при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им“. В настоящият казус, Решението с което е отменен РА е от дата 18.08.2017 г.. Същото е съобщено на страната на 12.09.2017 г., от който момент тече 14 дневния срок за обжалването му, т.е. Решението е влязло в законна сила на 27.09.2017 г. и от него момент тече давността по чл.110 от ЗЗД, като изтича на 27.09.2022 г., а исковата молба е предявена на 06.07.2022 г.

По разноските.

Доколкото ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение и предвид неоснователността на исковите, както и предвид фактическата и правна сложност на делото, то следва да му се присъдят разноски за такова в размер на 100 лв., на основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за правната помощ.

Въз основа на тези мотиви АССГ, 3-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените икове от "УНИСЪРФЕЙС" ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет.4, представлявано от управителя И. П. У. срещу НАП С., за претърпени имуществени вреди в размер на 23 000 лева, лихва за забава за периода 08.06.2017 г. – 04.07.2022 г. в размер на 11 788,44 лева, както и законната лихва върху сумата от 23 000 лева от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА "УНИСЪРФЕЙС" ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на

управление: [населено място], [улица], ет.4, представлявано от управителя И. П. У.
да заплати на Националната агенция по приходите сумата от 100 лв. разноси.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на
Република България в 14-дневен срок от уведомяването за изготвянето му.

СЪДИЯ: